

ТЕМЕЉНА ПИТАЊА

ЈОВАН БЛАНЧАРД

ТЕМЕЉНА ПИТАЊА

ЈОВАН БЛАНЧАРД

Наслов оригинала: ULTIMATE QUESTIONS by John Blanchard

Copyright © Evangelical Press 1987

Копирајт за југословенско издање: РЕЧИ ИСКРЕНЕ 1991

Ћирилично издање: Бранко Тихојевић

Издаје: РЕЧИ ИСКРЕНЕ, Дравска 2, Пушћине

За издавача: Милан Товарложа

Превод: Милан Товарложа

Лектура: Даворка Вукотић

Коректура: Драган Миленковић

Printed in Singapore

Живот је пун питања. Нека су беззначајна, нека озбиљнија, нека пак веома важна.

Док читаш ове редове можда имаш питања о свом здрављу, својој финансијској ситуацији, свом послу, својој породици или својој будућности.

Али највећа и најозбиљнија питања су о Богу и твом односу према Њему. Ништа у животу није важније од тога. Добро здравље, финансијска стабилност, сигуран посао, задовољна породица и перспективна будућност су ствари које људи прижељкују.

Ипак и оне су пролазне и на крају бесцртне ако немаш живу заједнињу са Богом. Кад је то једном јасно и сигурно трајаће заувек.

На следећим страницама ћеш открити зашто је такав однос нужно потребан и како је он могућ. Питања која следе толико су важна и толико озбиљна да захтевају нашу највећу пажњу. Одговори су такви да требају свакоме.

Молим те читај ове странице озбиљно и пажљиво и ако је потребно више пута.

Немој да пропустиш њихову поруку!

Има ли кога тамо?

Ово је темељно питање. Ако Бог не постоји, трагање за њим је бесцјелно. *Јер онај који хоће да дође Богу вала да верује да има Бог.* Иако је немогуће „доказати“ Бога у математичком смислу, докази за то су ипак уверљиви.

Узмимо постојање свемира. Назвати га резултатом „случаја“, поставља многа питања, а не одговара ни на једно.

Слично је и с теоријом „Велике експлозије“. Откуда су дошле сировине? Чак ни „Велика експлозија“ не може ни из чега да учини нешто. Идеја о еволуцији је надалеко раширена, али је исто тако и слаба.

Како „ништа“ може да се претвара у „нешто“, а да и не говоримо о свим чудним и комплексним облицима живота на земљи?²

Разне друге теорије су исто тако слабе. Једино задовољавајуће објашњење је ово: *У почетку створи Бог небо и земљу.* Наш свет није настао случајаним спајањем некаквих састојака који су „одувек постојали“, него се ради о томе *да је свет речју Божјом свршен, и да је све што видимо из ништа постало.* Стварање је имало свој почетак. Бог га је довео у постојање. *Јер он рече и постаје, он заповеди и показа се.* То потврђује не-

вероватни склад и осмишљени план који може свуда да се види, као и општи закони који држе све заједно, од бесконачног свемира до микроскопских организама. Али план захтева планера, а закон законодавца – Бог је и једно и друго. *Бог који је створио свет и све што је у њему, он будући Господар неба и земље.*

Ипак најјачи „доказ стварања“ је сам човек. За разлику од животиња човек има нешто што називамо личност. Он интелигентно расуђује, има савест и може да разликује између добра и зла. Он може да љуби и саосећа. Изнад свега он има осећај за богобојазност. Откуда му те вредности? То не би могле да проузрокују ни еволуција, ни лавина случајности. Најјаснији одговор је следећи: *Створи Господ Бог човека од праха земаљског и дуну му у нос дух животни; и поста човек душа живота.* Човек није случајност, он је *живно створен* по Створитељу свемира.

- Све речи одштампане курсивом су цитати из Библије који се налазе на последњој страници.
- Ово је веома комплексно питање да би се овде исцрпно објаснило. Ако ти еволуција представља заиста велики проблем, читај: „Од ничега до природе“ од проф. Е. Х. Андруса (From Nothing to Nature, by Prof. E. H. Andrews).

Да ли Бог говори?

Питање је од велике важности. Препуштени сами себи потпуно смо несвесни Бога. *Можеш ли тајне Божје схватити или докућити савршенство свемогућега?* Бог превазилази наше схватање и зато је потребно да нам се Он сам открије.

Стварање је један од начина на који Он то чини. *Небеса казују славу Божју и дела руку његових гласи свој небески.* Сама величина свемира и његова запањујућа уравнотеженост, разноликост и лепота откривају доста тога о Богу који га је створио. У стварању Бог показује огромну силу, велику интелигенцију и величансвену машту. *Јер што се на њему не може видети, од постанија света могло се познати и видети на створенима, и његова вечна сила и божанство, да немају изговора.*

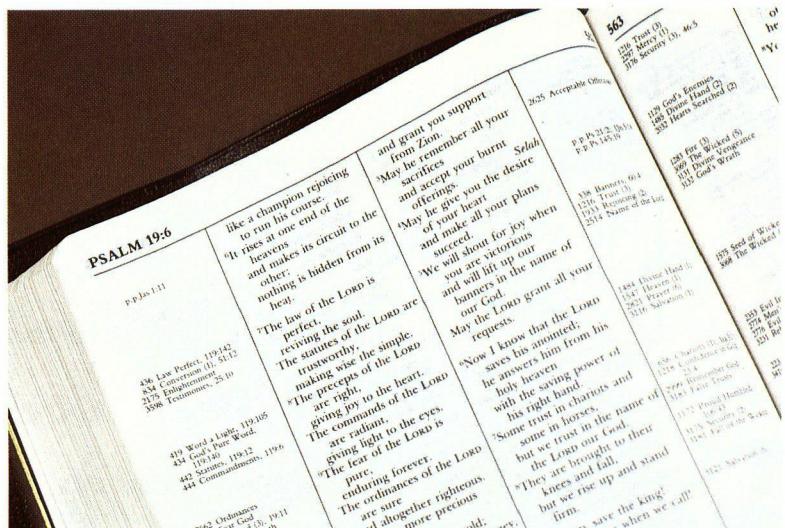
Да бисмо се споразумели један с другим, служимо се речима. Бог исто тако говори човеку кроз речи – речи Библије. Скоро 4.000 пута у Старом завету (500 пута у првих пет књига) наћи ћемо речи као што су: „Господ је рекао“, „Господ заповеди“ и „Господ рече“. Зато се тврди да Библија *не би од човечје воље него научени ог све-*

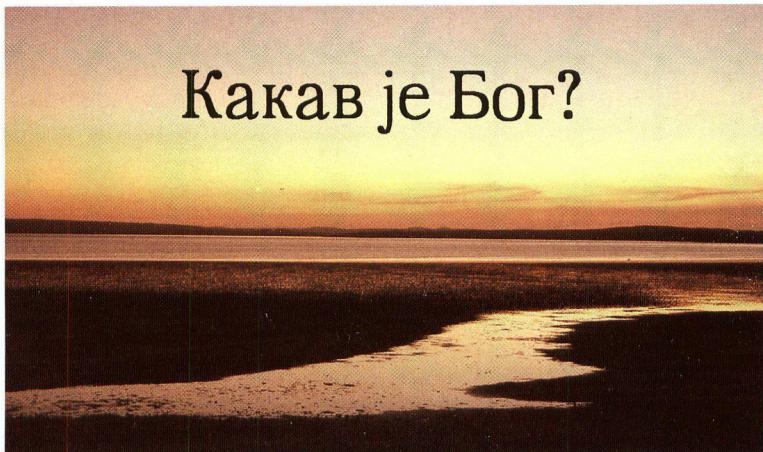
тога Духа говорише свети Божји људи.

Ни у једној другој литератури не можемо наћи толико много јасних и детаљних пророштава, која су се касније дословце испунила, а изрекли су их људи који су тврдили да их је Бог надахнуо. Вероватност да се то објасни пуком случајношћу је тако мала да је уопште не треба узимати у обзир.

Даље постоји утицај Библије на животе људи. Ниједна друга књига нема такву силу да мења животе. Милиони људи је током неколико хиљада година доказало кроз властито искуство да је закон ... Господњи саврешен, креји душу, сведочанство је Господње верно, даје мудрост невештиме. Наредбе су Господње праведне, веселе срце. Заповест је Господња светла, прозветљује очи.

Ни после 2.000 година ниједан стручњак у било којој д-латности није могао да оповргне било које тврђење Библије. Разлог је овај: *Све је писмо ог Бога дано.* Стога би требало да га прихватимо *не као реч човечју, него као што заиста јесте, реч Божју.*

Какав је Бог?

Ово је свакако следеће питање на које би требало дати одговор. Прихватити да Бог постоји је једна ствар, али прихватати Бога на посебан начин, тј. да нам Бог говори у стварању и кроз странице Библије је нешто сасвим друго. Морамо да знамо више какав је Он у ствари.

Библија нам даје многе јасне и потврдне одговоре на ово веома важно питање. Ево неких:

Бог је особа. Бог није ствар, сила или утицај. Он мисли, осећа, жели и делује на начине који указују да је Он живо Biće. Он није само „неко горе“ или врста супер-човека. *А Господ је први Бог, Бог живи и цар вечни.*

Бог је у множини. Постоји само један истинити Бог. Он каже: *Ја сам први и ја сам последњи, осим мене нема Бога.* Ипак, Бог се открио кроз Тројство. Три особе – Отац, Син (Исус Христос) и Свети Дух, у којем је свако истински, целокупно и подједнако Бог. Библија говори о слави Бога. Исто тако пише: *Бог беше реч* (Исус Христос). И даље: *Господ је дух.* Значи један је Бог, али су три особе у Божанству.

Бог је духован. Он нема физичких димензија. Он нема тело нити има карактеристике које се могу одредити величином и обликом. *Бог је дух; и који му се моле, душом и истином треба да се моле.* То значи да је Бог

невидљив. *Бога нико никад није видио.* То значи да није ограничен простором и временом, него да је свуда истовремено присутан. *Не исчуњавам ли ја небо и земљу?* Говори Господ. Изузимајући све остало, то значи да је Бог у потпуности свестан свега што се дешава свуда истовремено. То не подразумева само оно што радиш и говориш, већ и сваку мисао која пролази кроз твој ум.

Бог је вечан. Бог нема почетак. По речима Библије: *И од века до века ти си Бог.* Није било времена када Бог није постојао и никада неће бити времена када Он неће постојати. Бог себе описује као онога *који јест и који беше и који ће доћи.* Он остаје заувек исти, *Јер ја сам Господ, не мењам се.* Све што је Бог икад био Он још увек јесте и заувек ће бити.

Бог је независан. Сва друга бића зависе од људи или ствари и на крају од Бога, али Бог је у потпуности не-

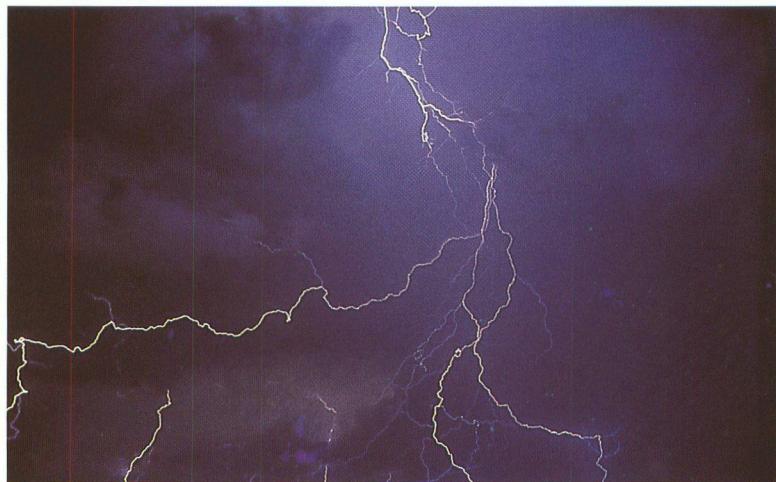
зависан од својих створења. Он може да опстане сам по себи. *Нити прими угађања од руку човечјих, као да би оноле требало што који сам даје свима живот и дихање и све.*

Бог је свет. Он је славан у светости, страшен у хвали.

Не постоји поређење са светошћу Бога. *Нема светога као што је Господ*, који је потпуно без грешке и мане. Библија каже о Њему: *Чисте су очи твоје да не можеш гледати зла и безакоња не можеш гледати*. И тај свети Бог захтева од нас светост појединачно. Његова заповест је нама данас: *Будите свети јер сам ја свет*.

Бог је праведан. Библија каже: *Јер је Господ праведан Бог. Благост и правда су подножје престолу његову*. Бог не само да је наш Створитељ и Ослонац него и наш Судија, који награђује и кажњаваја у времену и вечностима с праведношћу која је савршена и изван сваке примедбе и расправе.

Бог је савршен. Његово знање је савршено. *И нема*

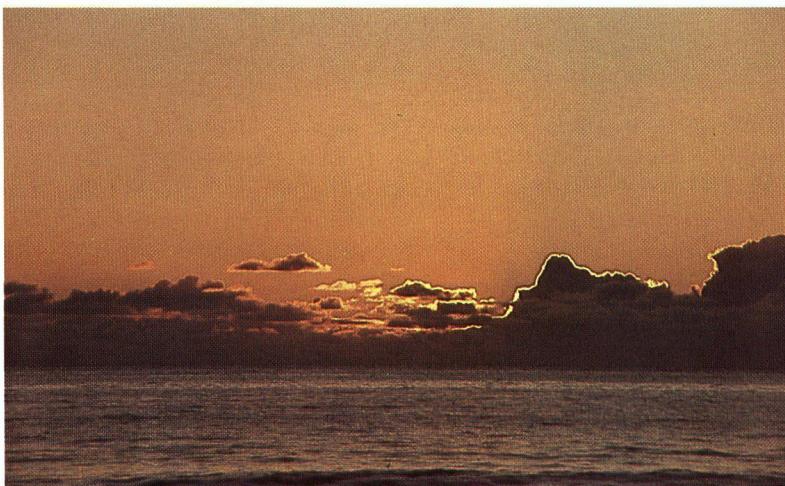

ствари непознате пре њим него је све голо и откровено пре очима онога коме говоримо. Бог зна све што је у прошлости, садашњости и будућности, укључујући све наше мисли, речи и дела. Његова мудрост је савршена и изван сваког нашег схватања. *О дубине богатства и премудрости и разума Божјега како су неиспитиви његови судови и неистраживи његови плетеви.*

Бог је суверен. Он је једини врховни владар свемира и ништа није изван Његове контроле. *Што год хоће, све*

Господ чини, на небесима и на земљи. Код Бога не-
ма незгода или изненађења. Он пише светску историју
и све чини по савету воље своје. Богу не треба савет или
дозвола за било шта; шта одлучи то учини. Нико Га не
може спречити да учини шта жели. *И нема никога да
би му руку уставио и рекао му: „шта радиши?“*

Бог је свемогућ. Он је најмоћнији. По Његовим
речима: *Ја сам Господ Бог сваког тела. Е да ли је ме-
ни што тешко?* То не значи да Бог може да учини би-
ло шта (Он не може да лаже или да се мења, или да
прави грешке, или да греши, или да се одрече себе), али
може да чини све шта пожели у складу са својим карак-
тером.

Ово су само кратки прикази ствари које је Бог открио у Библији о својој природи и карактеру. Библија износи и друге истине о Богу (једну од њих погледаћемо на страници 22.), као и многе друге ствари о Њему које ми не можемо у потпуности да разумемо. *Он чини ства-
ри велике и неиспитљиве, дивне којима нема броја.* У том смислу, свемогућ је, не можемо Га досегнути. Ма каква да је људска интелигенција или расуђивање, то се не може променити. Не би требало ни да нас чуди. Кад бисмо могли да разумемо Бога, Он не би био досто-
јан наше службе.

Ко сам ја?

Притисци и невоље у животу терају многе људе у неуморно трагање за значењем и сврхом живота. Видели смо нешто о томе ко је Бог, али шта је са нама? Зашто ми постојимо? Да ли људски живот има икаквог значаја или сврхе?

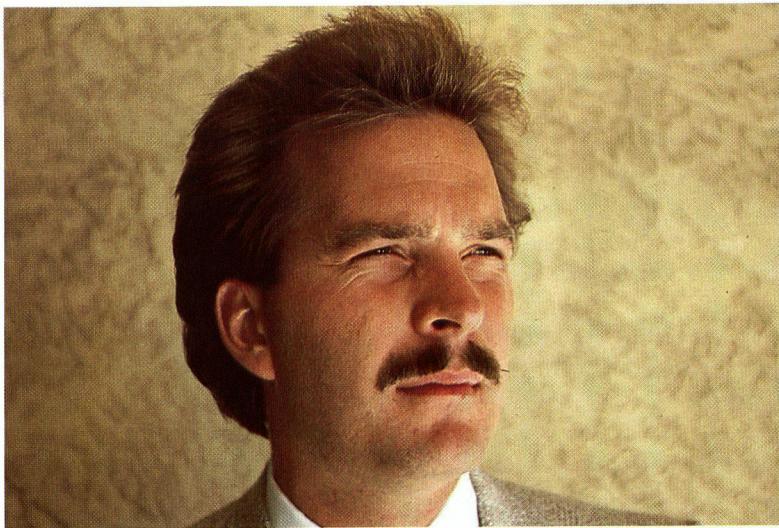
Да рашистимо прву ствар. Човек не „егзистира“ тек тако. Он је нешто више од случајне гомиле атома са којом се дододило да се на згодан начин уклопила у „пакет“ који називамо „људско биће“. Библија нам каже да је мудри и свети Бог створио човека. *И створи Бог човека по обличју својему, по обличју Божјем створи га; мушки и женско.* Човек је узвишенији од некакве високо развијене животиње или савршеног човеко-мајмуна. Он се разликује од животиња као што се животиње разликују од биљака, а биљке од минерала. По величини човек је незнатац у поређењу са Сунцем, Месецом и звездама, али Бог му је дао јединствено и узвишено место у свемиру.

То се види из Божје прве заповести човеку: *И будите Господари од риба морских и птица небеских и од свега звериња што се личе по земљи.* Човек је постао Божји лични представник на земљи, са ауторитетом над свим осталим створењима. Али човеку је исто тако да-

то посебно достојанство. Будући да је створен „по обличју Божјем“ не значи да је био створен по истој мери или облику као Бог (видели смо да Бог нема „мере“ или „облика“) нити да је тај човек умањен од Бога, поседујући особине Божје у малим дозама. То значи да је човек створен као духовно, рационално, морално и вечно биће, са природом која је била савршена. Другим речима, он је био одраз Божјег светог карактера.

Исто тако човек је радо и стално извршавао све Божје заповести и као резултат тога живео у савршеној заједници с Њим. Човек тада није знао за „кризу личности“. Он је тачно знао ко је био и зашто је био на свету и с послушношћу заузео место које му је Бог дао.

Не само да је човек био сасвим задовољан и у потпуности испуњен својим местом у свету; него је и Бог био

задовољан с човеком. То знамо зато што нам Библија каже да је Његов посао стварања био довршен, са човеком као славним врхунцем. *Тада ћогледа Бог на све што је створио и гле, добро беше веома.* У том тренутку историје савршени људи су живели у савршеној средини, у савршеном односу један с другим и у савршеном складу са Богом.

Данас је такво стање немогуће! Шта се десило?

Где је грешка?

Исправан одговор на то питање је овај: *Кроз једног человека дође на свет грех, и кроз грех смрт.*

Првом човеку и жени (Адаму и Еви) била је дата велика слобода, али и озбиљно упозорење: *С дрвета од знања добра и зла, с њега не једи: јер у који дан окусиш с њега, умрећеш.* То је био идеални тест људске спремности да послуша шта је Бог рекао, једноставно зато што је Он то рекао. Али ђаво је кушао Еву да не поверије и не послуша Божју реч, и она је тако учинила. *И жена видећи да је рог на дрвету добар за јело и да га је милина гледати и да је дрво врло драго ради знања, узбра с њега и окуси, па гаје и мужу својему те и он окуси.*

Тог часа „грех је ушао у свет“. Кроз промишљену непослушност човек се одвојио од Бога. Уместо да љубе Бога, Адам и Ева су почели да Га се боје: *И скри се Адам и жена му испред Господога Бога међу дрвета у врту.* Уместо да буду испуњени сигурношћу, поуздањем и срећом, грех који су починили учинио је да буду постиђени, криви и уплашени.

Али Бог је рекао ако Га човек не послуша да ће умрети, па се тако и десило. Смрт значи раздвајање, и у једном

тренутку човек се одвојио од Бога. Диховно је умро. Исто тако, почео је да умире и телесно. Сад има мртву душу и тело које умире. Али то није било све; Адамова и Евина деца су наследила њихову искварену природу и грешни карактер. Од онда, као загађење у извору реке, отров греха је текао кроз све Адамове потомке, *и тако смрт уђе у све људе, јер сви сагрешише.*

Запази ту важну реч „сви“, која очигледно укључује и писца и читаоца ових страница. Можда се никада нећемо срести на овој земљи, али једно нам је заједничко – ми смо грешници и умиремо. *Ако речемо да греха немамо, себе варало и истине нема у нама.* Ако тврдимо да не умиремо онда смо неразумни. Изругивање чињеницама не значи да их мењамо.

Дневна штампа, телевизијске и радио емисије подсећа-

ју нас на чињенице да је свет у хаосу. Лако је осудити насиље, неред и неправилности у друштву, али пре него што критикујемо друге упитајмо се да ли смо ми без мане и живимо ли животом који је угодан светоме Богу. Да ли си ти у потпуности поштен, чист, љубазан и несебичан? Бог зна одговор и на та питања – исто тако као што их и ти знаш! *Јер сви сагрешише и изгубили су славу Божју.* Ти си грешник рођењем, по природи, у пракси и личним избором, и зато би требало одмах да се суочиш са чињенињама – и са њиховим последицама.

Да ли је грех озбиљан?

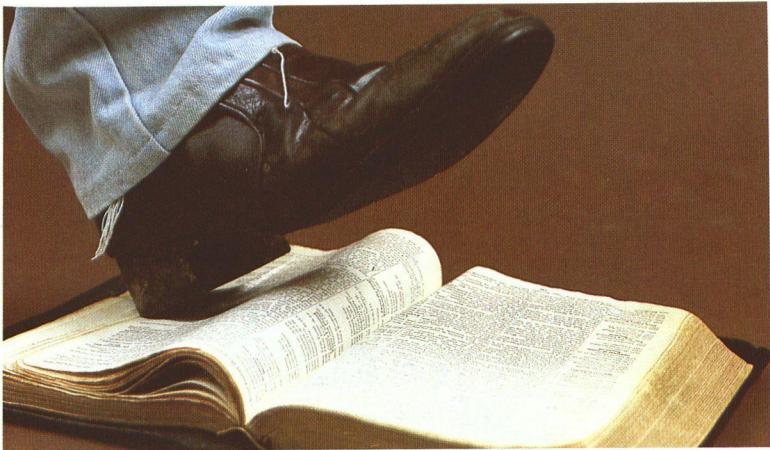
Када се установи болест важно је упитати: „Да ли је озбиљна?“ Још је важније поставити исто питање у вези са духовном болешћу греха. Многи људи чак са смешком признају да су грешници, зато што уопште не схватају шта то значи. Они се према греху односе као да је то „једноставно људска природа“, или се пак скривају иза начела: „Па то свако чини“. Али такве изјаве избегавају нешто веома важно: Да ли је грех озбиљна ствар? Ево неколико чињеница које Библија каже о теби као грешнику.

Изопачен си. То не значи да си онолико лош колико би могао да будеш, нити пак да стално грешиш, а ни да не знаш да оцениш шта је право, а шта криво, или пак да чиниш ствари које су угодне и од користи. Али ипак то значи да је грех напао сваки део твоје личности – твој ум, вољу, емоције, савест, склоности и машту. *Срије је преварно више свега и отако.* Корен твојих невоља није у томе шта чиниш, већ је у томе какав си. Грешиш зато што си грешник.

Окаљан си. Библија овде не избегава стварност *јер изнутра из срца људскога излазе зле мисли, прелубе, курварства, убиство, крађе, лакомства, злочини*.

ће, лукавства, срамоте, зло око, хуљење на Бога, понос, безумље. Уочимо да се у списак убрајају мисли, речи и дела. То указује да је у Божјим очима сваки грех једнако озбиљан. Неки људи ограничавају своје појмове о греху на нешто као убиство, прељубу и пљачку, али Библија је сасвим јасна и немамо право да мислимо о греху на тај начин. Грех је све оно што не стиже да испуњава Божје савршене захтеве. Грех је све оно што је мање од савршенства у нашим речима, мислима и делима. Суочимо се сада с овим питањем: *Ко може рећи очистио сам срце своје, чист сам од греха својега?* Да ли ти можеш? Ако не можеш, онда си окаљан.

Пркосан си. Библија учи: *И грех је безаконје*, промишљена побуна против Божјег ауторитета и закона. Ниједан друштвени закон те не тера да лажеш, да имаш прљаве мисли, или да грешиш на било који начин. Сам изабираш грех. Бираш да кршиш Божји свети закон. Ти га свесно не слушаш и то је озбиљна ствар, зато што је Бог *праведан судија, и Бог је сваки дан готов на гњев*. Бог никада не може да гледа на грех „кроз прстe“. Можеш бити сигуран да ниједан грех неће проћи не-

кажњен.

Мали део Божје казне стиже грех и у овом животу (иако ми то не примећујемо). Али крајња казна ће стићи после смрти, на дан суда *када ће дакле сваки од нас дати одговор Богу за себе*.

Куда идам одавде?

Има много идеја о томе шта се догађа када умремо. Неки кажу да сви потпуно ишчезнемо, неки да сви идемо у рај. Али у Библији ништа не потврђује ниједну од ових идеја.

Уместо тога читамо ово: *И као што је људима одређено једном умрети, а потом долази суд*. Они у исправном односу с Богом биће добродошли у небо, да буду заувек у Његовом предивном присуству. Сви остали ће *премити муку, погибао вечну од лица Господњега и од славе силе његове*. Најчешћа реч за то, коју Библија употребљава, је „пакао“. Ево четири важне истине о томе:

Пакао је стваран. То није нешто што је црква измислила. Библија говори више о паклу него о рају и не пружа нам никаквог разлога да сумњамо у његово постојање. Она говори о људима који су осуђени на пакао и бачени у пакао.

Пакао је страшан. Он је описан у Библији као *место мучења и џеђ огњена, место огња* који прождије и као *вечни оганј*. То је место патње с *плачем и шкргутом зуба и у којем неће имати мира дан и ноћ*. Ово су страшне речи, али и истините. Они у паклу одвојени су од сваког добра. Бог их је проклео и прогнао, тако да су

одвојени и од најмање помоћи и утеше која долази од Његовог присуства.

Пакао је коначан. Сви путеви за пакао су једносмерне улице. Оданде нема излаза. Између пакла и раја *остављена је велика провалија*. Страхоте, усамљеност и бол пакла нису с циљем да очисте, већ да заувек казне!

Пакао је оправдан. Библија каже да ће Бог *судити свету по правди*, Он је савршено праведан када шаље грешника у пакао. Уосталом Он им даје оно што су сами изабрали. Они одбацују Бога овде, он одбацује њих тамо. Они одлучују да живе безбожним животом сада, Он потврђује њихов избор заувек. Тешко да се Бог може оптужити за неправду или непоштење!

У светлу ових страшних истина требало би врло озбиљно да размислиш о питању које је једном постављено групи људи у Новом завету: *Како ћете побећи од пресуде у оганј паклени?*

Може ли религија помоћи

Човек се често назива религиозном животињом. У „Енциклопедији религије и етике“ описано је стотину начина на које су људи покушали да задовоље своје религиозне тежње и осећаје. Клањали си се Сунцу, Месецу и звездама, земљи, ватри и води, идолима од дрвета, камена и метала, рибама, птицама и животињама. Служили су безброј богова и духови који су били производ њихове болесне маште. Други су покушали да служе истинског Бога разним начинима жртвовања, церемонија, сакрамената и обреда. Ипак „религија“ како год била искрена не може никад решити људски проблем греха, бар из три разлога.

Религиозност не може да задовољи Бога. Религиозност је покушај човека да се измири са Богом, али сваки такав покушај је безвредан, чак и они најбољи су погрешни и неприхватљиви Богу. Библија не може бити јаснија кад каже: *И сва наша правда је као нечиста халцина.* Бог захтева савршеност, сама религиозност не

може да испуни те услове.

Религиозност никако не може да уклони грех. Твоје врлине не могу никако да избришу твоје изопачености. Добра дела не могу да уклоне зла. Ако се особа измири с Богом *то није од дела да се нико не похвали*. Значи никакво религиозно настојање или искуство – чињење крсног знака, вероисповедање, крштење, причест, похађање цркве, молитве, дарови, жртвовање времена или новца, читање Библије или било шта друго – не може да уклони ни најмањи грех.

Религиозност не може никада да промени људску грешну природу. Понашање особе није прави проблем, него само симптом. Главна ствар људске невоље је проблем људског срца које је по природи покварено и изопачено. Посете цркви и учествовање у церемонијама могу створити пријатан осећај, али те не могу учинити бољим. *Ко ће чисто извадити из нечиста? Нико!*

Неке религиозне активности су „дobre“ саме по себи. Нпр. добро је ићи у цркву, читати Библију и молити се, јер нам Бог каже да то чинимо. Али ти се ни у ком случају не смеш ослањати на њих да те измире са Богом. Не само да су оне беспомоћне да то учине него поуздање у њих, у ствари, додаје твом греху и твојој осуди.

Постоји ли одговор?

Постоји! Бог га је подарио. Главна порука Библије се садржи у овим речима: *Јер Богу тако омиље свет да је и сина својега јединороднога дао, да ни један који га верује не йогине, него да има живот вечни.*

Раније смо видели да праведан и свети Бог мора да казни грех. Али Библија нам исто тако говори: *Бог је љубав*. Иако Бог мрзи грех, он љуби грешника и жуди да му опрости. Али како да се грешнику праведно опрости када Божји свети закон захтева његову духовну смрт? Једино је Бог могао да реши тај проблем и он је то учинио у особи Исуса Христа. *Отац посла сина да спаси свет.*

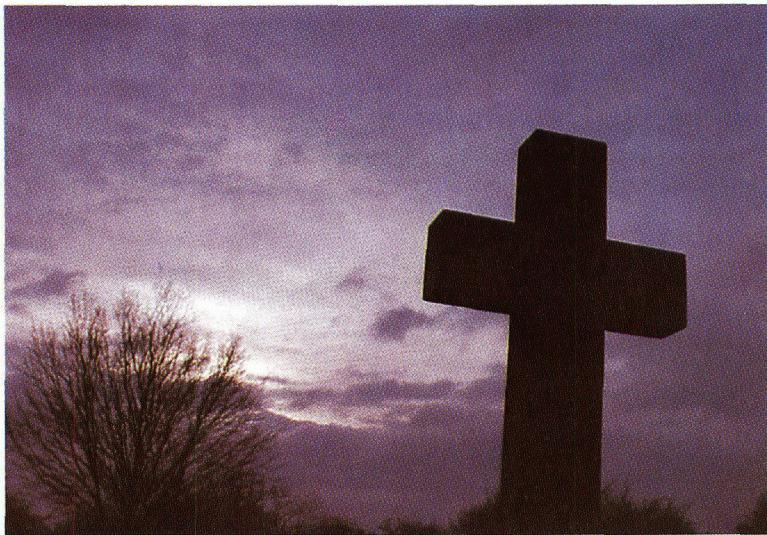
Бог Син постао је човек узевши на себе људску природу. Иако је Исус постао потпуни човек, Он је истовремено Бог. Библија каже: *Јер у Христу живи свака љутница Божанства телесно*. Он је и даље у потпуности Бог као да није постао човек; Он је и даље у потпуности човек као да није Бог. Исус Христос је Богочовек, а Библија то потврђује на више начина. Његово зачеће је било посебно; Он није имао људског оца већ је био зачет у утроби Девице чудотворном силом Светога Ду-

ха. Његове речи биле су посебне: људи се чујаху науци његовој јер његова беседа беше силна. Његова су чуда била јединствена. Он је ишао наоколо исцељујући сваку болест и сваку немоћ на људима. У неколико на-врата чак је и мртве подизао. Његов карактер је био јединствен: *Он је био у свакему искушан као и ми, осим греха, тако да је Бог Отац могао да каже о Њему: Ово је син мој љубазни који је по мојој вољи.*

Уочимо последњу реченицу! То значи да је Исус као човек одржао закон Божји у свему, па према томе не подлеже казни греха. Ипак Он је ухваћен на основу лажне оптужбе, осуђен лажним доказима и коначно разапет изван Јерусалиму. Али Његова смрт није била „хир“ или неизбежна несрећа. Све је то било *одређеним саветом и промислу Божјем*. Отац је послao Сина с тим истим циљем да плати казну греха смрћу, а Исус је добровољно дошао. По Његовим сопственим речима, сврха Његовог доласка на свет је: *Да душу своју у откуп да за многе*. Његова смрт и Његов живот су јединствени.

Зато је битно да разумеш шта се забило када је Исус умро и шта та смрт за тебе значи.

Зашто крст?

Целокупно учење Библије упућује на смрт Исусову. Насупрот тога, ни Његов савршени живот, ни Његово дивно учење, ни Његова снажна чуда нису центар Библијске поруке. Она су веома важна, али изнад свега Исус је дошао на свет да умре. Зашто је Његова смрт толико важна? Одговор је у томе што је Он умро као Заменик, носилац греха и Спаситељ.

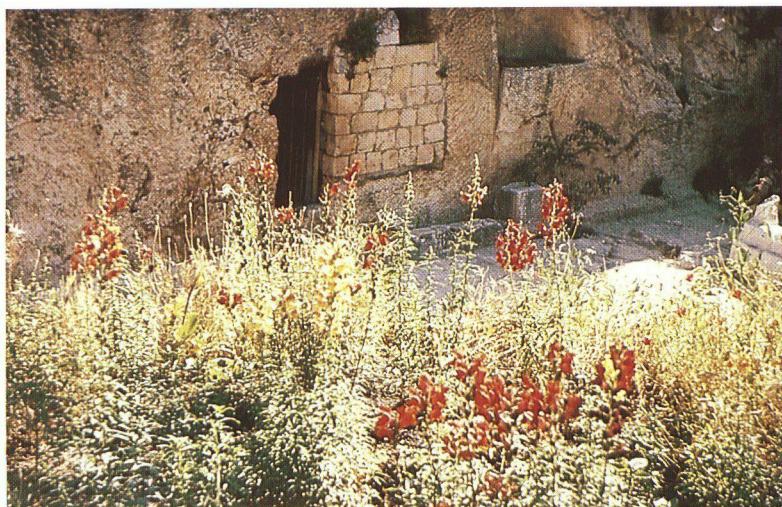
Исус Заменик. То показује Божју љубав. Грешници су криви, изгубљени и беспомоћни, суочени с Божјим светим законом који захтева кажњавање сваког греха. Које су dakле могућности да они избегну праведни Божји гнев? Библијски одговор је да *Бог показује љубав своју и нама што Христос док још бијасмо грешници умре за нас*. Као део чудотворног плана избављања Бог Син добровољно је узео место грешника и поднео праведну казну њиховог греха. Безгрешни Син Божји добровољно је страдао и умро уместо њих: *Праведник за неправеднике*.

Исус Носилац греха. То указује на светост Божју. Овде нема ничег „измишљеног“ у вези Христове смрти.

Казна за грех је плаћена у потпуности. Он није умро само физички, већ и духовно. И док је висио на крсту повикао је: „Божје мој! Божје мој! зашто си ме оставио?“ У том тренутку Бог Отац одвратио је лице од свога љубљеног Сина, који је тада трпео казну одвојења од Бога. Запазимо овде како се указује на Божју савршену светост. Сви греси појединачно морају бити кажњени – али када је Исус узео место грешника, постао је толико одговоран за њихове грехе као да их је Он сам починио. Човек који је живео савршеним животом претрпео је двоструку казну за окривљене.

Исус Спаситељ. То показује Божју силу. Три дана после Његове смрти, Христос је *посвежен за сина Божјега Духом светиње по вакрсенју из мртвих. Он показа себе љива многим истинитим знацима, Христос уста из мртвих, и већ више не умире; смрт више неће овладати њиме.* Подижући Христа из мртвих Бог је моћно показао да прихвата Његову смрт уместо грешника као потпуно и савршено плаћање казне греха и као темељ на коме Он може да понуди пуно и слободно опроштење онима који би иначе били осуђени да проведу вечношт у паклуту.

Али како се то односи на тебе? Како се ти можеш измирити с Богом? Како Христос може да постане твој Спаситељ?

Како могу да се спасем?

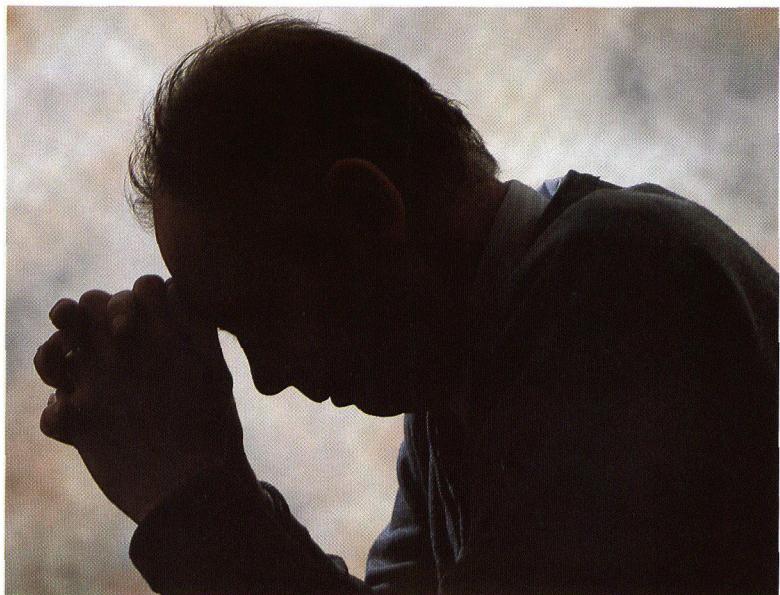
Прочитавши ово до сада, да ли заиста желиш да будеш спасен? Да ли желиш да се измириш с Богом по било коју цену? Ако не желиш, онда ниси схватио важност онога што си прочитao. Требало би их поново читати полако и пажљиво, тражећи од Бога да ти открије те истине. Ако ти је Бог показао твоју потребу, и имаш жељу да се спасиш, онда се обрати Богу у покајању и вером у Господа нашега Иисуса Христа.

Мораш се покајати. То значи потпуну промену у односу на грех. Мора доћи до промене у мислима. Мораš признати да си грешник, бунтовник против светог и љубазног Бога. Мора доћи до промене срца, истинска жалост и стид због подлости и прљавштине твога греха. Затим треба бити вольан оставити и променити првац свог живота. Бог подстиче људе да чине дела достојна покајања. Ти то можеш да учиниш. Бог неће опрости ниједан грех који ниси спреман да одбациш. Покајање значи ићи у новом смеру, тражећи свим срцем пут који је по Божјој вољи.

Мораш имати веру у Христа. Пре свега то значи прихватити де је Иисус Христос, Син живота Бога и да умре за безбожнике. Друго, то значи веровати да је Христос својом силом и љубављу способан и спреман да те спаси. Треће, подразумева твоје стварно поузданje

у Христа, ослањајући се на Њега самога и никога више да те измири с Богом. Твоја поносита природа ће се и даље борити против одбацивања твоје личне „доброте“ или религије. Ипак, другог избора немаш. Мораш престати с поуздавањем у било шта друго осим у Христа, који *може увек спасити оне који кроз њега долазе к Богу*.

Ако ти је Бог указао на твоју потребу и дао ту жељу, онда се окрени Христу – учини то сада! Најбоље би било да Му се молиш гласно, што ће ти помоћи да будеш јаснији у ономе шта чиниш. Признај да си кривац, изгубљени и беспомоћни грешник, и свим својим срцем тражи Христа да те спаси, и заузме своје право место као Господар твога живота, помажући ти да се окренеш од греха и да живиш за Њега.

Библија каже *Јер ако признајеш устима својим да је Исус Господ, и верујеш у срију својему да га Бог по-дигже из мртвих, бићеш спашен*. Ако се уистину поуздајеш у Христа као у свог Спаситеља и признајеш Га за Господа, можеш да присвојиш ова обећања за себе.

Ако се поуздајеш у Христа, постоје многе дивне ствари којима се можеш радовати. На пример, сада си у измиреном односу са Богом; Библија то назива оправдањем и каже: *Оправдавши се даље вером имамо мир с Богом кроз Господа својега Иисуса Христа.* Кроз Христа је твојим гресима задан смртоносни ударац: *Именом његовим примиће опроштење греха сви који га верују.* Сада си члан Божје породице. Свима који се поуздају у Христа *даде им власт да буду синови Божји.* Вечно си сигуран: *Никаква даље сад нема осуђења онима који су у Христу Иисусу.* Бог је лично ушао у твој живот у особи Светога Духа: *Дух онога који је подигао Христа из мртвих живи у вама.* Како су то велике истине!

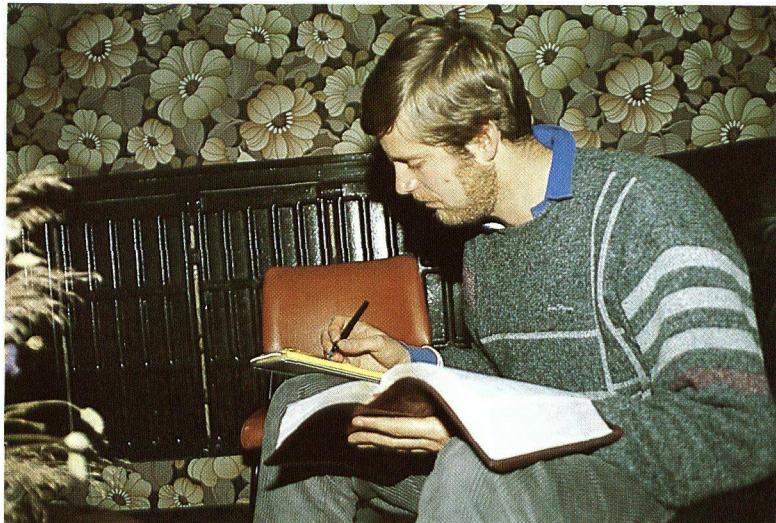
Сада би требало да растеш у духовном животу. Ево четири важне ствари на које би требало обратити пажњу:

Молитва. Сада можеш да разговараш са Богом као са својим Оцем. То је нешто што никад раније ниси могао. Можеш да му служиш, хвалећи га због Његове славе, силе, светости и љубави. Свакодневно можеш да тражиш Његово опроштење. Чак ни они који постану деца Божја нису савршени али, *ако признајемо грехе своје веран је и праведан да нам ојрости грехе наше*

и очисти нас од сваке неправде. Можеш Му свакодневно захваљивати за Његову доброту према теби. Има много ствари за које ћеш хтети да Му захвалиш, укључујући дарове свакодневног живота које узимамо здраво за готово. Нарочито ћеш бити захвалан што те је спасао, примио у своју породицу и што ти је дао вечни живот. То ти никада неће бити тешко да учиниш! Сада можеш да тражити Његову помоћ, снагу и вођство, како за себе, тако и за друге. Посебно ћеш желети да се молиш за друге који су далеко од Бога као што си и ти некад био.

Читање Библије. У молитви ми говоримо Богу, у Библији Бог говори нама. Стога је веома важно да је читаш свакога дана: *Истражујте што је Богу угодно.* Док то чиниш, тражи да ти Бог помогне да разумеш њено значење и да послушаш њено учење: *Да у њему узрастете за спасење.*

Ако ти у почетку затреба помоћ док проучаваш Библију, потражите бесплатну брошурицу са адресе на 31.

страници.

Заједништво. Сада пошто си постао члан Божје породице, Он жели да се редовно састајеш са својом браћом и сестрама у Господу: *Не остављајући скриваштине сво-*

је . . . него охрабрујући један другога.

То значи придржење локалној цркви – учини то што пре. Избор праве цркве није увек лак, свакако се потруди да нађеш ону која јасно верује и учи Библијске истиине које си овде прочитао. Особа која ти је дала ову књижицу може ти у томе помоћи. У својој локалној цркви сазнаћеш много више о Богу, јер ти искуство других може много помоћи. Разумећеш важност Божјих нарочитих упутстава о библијском крштењу и Вечери Господњој, открићеш радост у делењу својих даровитих способности и талената које ти је Бог дао с другима. Теби треба црква и црква треба тебе.

Служење. Сада ће то бити твоја привилегија *да служиси Господу Богу својему из свега срца својега и све душе своје.* Присећајући се увек да Бог *спаси нас и призва звањем светим.* Дај светости апсолутно првенство: *Јер је ово вола Божја, светост ваша.* Затим настој да своје посебне дарове употребиш у Божјој служби, имајући у мислима да смо *создани у Христу Исусу за дела добра.* На крају, пази на прилике које ти се пружају да кажеш другима *шта ти Господ учини, и како те помилова.* Говорити другима о Христу није само дужност оних који се уздају у Њега, већ и једно узбудљиво искуство.

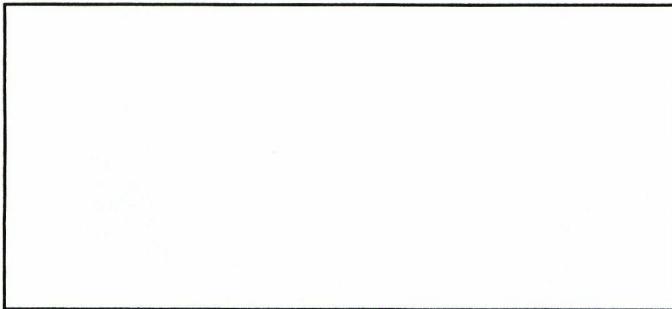
Од сада настој да живиш на такав начин да у сваком делу свога живота *објавите славна дела онога који вас дозва из tame к чудноме виделу своме!*

Ако си се поуздао у Господа Иисуса Христа читањем ове брошуре и желиш нешто више да сазнаш, набави Библију и другу духовну литературу се следеће адресе:

АЛФА И ОМЕГА – Духовна Библиотека
Доситејева 13
19 300 Неготин

Ако ти је потребна даља помоћ обрати се следећој особи:

Библијски цитати коришћени у овој брошури:

Страна 4	Јов 5.9 Јов 37.23	Страна 22
Јеврејима 11.6 1. Мојсијева 1.1	Страна 12	Јован 3.16 1. Јованова 4.8
Јеврејима 11.3 Псалам 33.9	1. Мојсијева 1.27 1. Мојсијева 1.28	1. Јованова 4.14 Колошанима 2.9
Страна 5	Страна 13	Страна 23
Дела апост. 17.24 1. Мојсијева 2.7	1. Мојсијева 1.31	Лука 4.32 Матеј 4.23
Псалам 139.14	Страна 14	Јеврејима 4.15 Матеј 3.17
Страна 6	Римљанима 5.12 1. Мојсијева 2.17	Дела апост. 2.23 Матеј 20.28
Јов 11.7 Псалам 19.1 Римљанима 1.20	1. Мојсијева 3.6 1. Мојсијева 3.8	Страна 24
Страна 7	Страна 15	Римљанима 5.8 1. Петрова 3.18
2. Петрова 1.21 Псалам 19.7-8	Римљанима 5.12 1. Јованова 1.8	Страна 25
2. Тимотију 3.16 1. Солуњанима 2.13	Римљанима 3.23	Марко 15.34 Римљанима 1.4
Страна 8	Страна 16	Дела апост. 1.3 Римљанима 6.9
Јеремија 10.10 Исаја 44.6	Јеремија 17.9 Марко 7.21-22	Страна 26
Филипљанима 2.11 Јован 1.1 2. Коринћанима 3.18	Страна 17	Дела апост. 20.21 Дела апост. 26.20
Страна 9	Приче Солом. 20.9 1. Јованова 3.4	Матеј 16.16 Римљанима 5.6
Јован 4.24 Јован 1.18 Јеремија 23.24 Псалам 90.2 Откривење 1.8 Малахија 3.6 Дела апост. 17.25 Псалам 135.6	Псалам 7.11 Римљанима 14.12	Страна 27
Страна 10	Страна 18	Јеврејима 7.25 Римљанима 10.9
2. Мојсијева 15.11 1. Самуилова 2.2 Авакум 1.13 1. Петрова 1.16 Исаја 30.18 Псалам 97.2 Јеврејима 4.13 Римљанима 11.33	Јеврејима 9.27 2. Солуњанима 1.9 Матеј 23.33 Матеј 5.29 Лука 16.28 Матеј 13.42 Исаја 33.14	Римљанима 10.13
Страна 11	Страна 19	Страна 28
Псалам 135.6 Ефесцима 1.11 Данило 4.35 Јеремија 32.27	Матеј 3.12 Матеј 22.13 Откривење 14.11 Лука 16.26 Дела апост. 17.31 Матеј 23.33	Римљанима 5.1 Дела апост. 10.43 Јован 1.12 Римљанима 8.1 Римљанима 8.11 1. Јованова 1.9
Страна 21	Страна 20	Страна 29
	Исаја 64.6	Ефесцима 5.10 1. Петрова 2.2 Јеврејима 10.25
	Страна 21	Страна 30
	Ефесцима 2.9 Јов 14.4	5. Мој. 10.12 2. Тимотију 1.9 1. Солуња. 4.3 Ефесцима 2.10 Марко 5.19

ТЕМЕЉНА ПИТАЊА

ЈОВАН БЛАНЧАРД

Здравље, новац, породица, будућност –
живот је пун питања.

Има и важнијих питања:
Ко сам ја?
Зашто сам овде? Куда идем?
Има ли живот смисла?

Али темељна питања су она о Богу.
Постоји ли Бог? Какав је Он?
Могу ли Га упознати и доживети Његову силу у
свом животу? Ако могу, како?

Ова брошура се директно суочава се тим важним
питањима и даје на њих
једноставне, јасне и истините одговоре.

Читай је пажљиво.
Она може да промени твој живот – заувек!

(Serbian)